

מיכל פאר

נוקטורנו

אשתי אומרת שאני מדבר בזמן השינה. היא דוחפת לי מרפק במותניים ולא מרפה ממני עד שאני מתיישב. אני מביט בה ושותק. חולפים כמה רגעים עד שאני מבין איפה אני נמצא.

"אני משתגעית," היא אומרת, "אתה לא מפסיק לדבר לרגע."
סידרה את הכרית מתחת לראשה, טובבה את השעון המעורר לכיוון שלה. "בחיי, בקושי ישנתי חצי שעה. רק אחת ועשרה. מה יהיה?"
"אני לא יודע."

רציתי להמשיך לישון אבל חיכיתי לראות מה בדעתה לעשות. תיכננתי להתעורר למחרת בשעה מוקדמת וללכת למוסך של גדליה. חשבתי אולי אוכל לעבוד שם בינתיים, אבל לא סיפרתי לה על זה כלום.
"אוף, אתה משהו," נשפה בקול.

"על מה דיברתי?"

"תן לי רגע ואני אנסה." עצמה את העיניים אחר כך פקחה אותן. "אז ככה. בהתחלה שמעתי אותך ממלמל 'לא, לא, לא', וחשבתי שהנה זה מתחיל. ואז שתקת קצת. אני חושבת שבשלב הזה נרדמתי עוד פעם. אבל פתאום התחלת להתווכח עם מישהו, לא יודעת על מה, אבל היית מאוד תקיף. נראה לי שאפילו הרבצת לו, או עשית לו משהו, בחיי שאני לא יודעת מה, אבל אמרת משהו כמו 'אני אראה לך מה זה, אני אראה לך'. בחיי, זה נשמע לי ממש מטורף."

"לא יודע מה להגיד לך."

אני לא יודע מתי התחיל כל העניין הזה. אולי כשגרתי בבית של ההורים שלי. אני לא יכול לדעת. בלילה הראשון שלי עם אשתי היא העירה אותי שלוש פעמים. היא לא אמרה לי כלום, אבל למחרת בבוקר סיפרה לי כל מה שאמרתי. אני לא זוכר בדיוק מה היא סיפרה, אבל אני זוכר שאמרה שנשמעתי כמו במלחמה. ואז הוסיפה שבעצם היא לא היתה מעולם במלחמה אמיתית, כזאת שירורים בה, וכל מה שהיא יודעת על מלחמות זה מהסרטים ומהטלוויזיה. אבל אתה, ככה אמרה לי, אתה בטח יודע מה זו

מלחמה אמיתית.

הרגשתי שקשה לי להחזיק את העיניים שלי פקוחות. "על מה את חושבת?" היא הסתובבה על צדה ושקעה בשינה. חיכיתי כמה רגעים כדי להיות בטוח שהיא נרדמה ואז נשכבתי בשקט לידה. שכבתי כך כמה דקות, מביט לתקרה, ואז החלקתי בשקט מהמיטה ולקחתי אתי את הכרית.

היא העירה אותי בבוקר והתיישבה לצדי על הספה. האור שהושלך פנימה מהחלון שטף את הפנים שלה והן נראו כמעט שקופות.

"מה אתה עושה כאן?"

"לא הצלחתי להירדם אז עברתי לכאן. מה השעה?"

"סוף סוף הצלחתי לישון רצוף כל הלילה. בחיי, אני כבר לא זוכרת מתי ישנתי ככה." היא קימטה את המצח שלה ואמרה, "אולי אז, כשהיית עם אבא שלך בבית חולים. אבל זה לא נחשב כי דאגתי וכל זה, אז בטח לא ישנתי טוב." היא הביטה בי. "שבע ומשהו, אני חושבת."

קמתי מהספה ונכנסתי למקלחת. היא הלכה אחרי.

"מה אתה חושב לעשות היום?" היא כחנה את עצמה במראה שמעל הכיור, ולרגע נראה היה שראתה שם משהו כי היא קירבה את הפנים שלה למראה וצימצמה את עיניה. "אולי תתקשר עוד פעם לאח של עודד? הוא הרי אמר לך שתתקשר עוד פעם. אתה חייב לנרנר לאנשים. אף אחד לא ידאג לנו, אתה לא מבין? דמי האבטלה ייגמרו ובסוף אנחנו ניזרק לרחוב..."

סגרתי את ברז המים ושלחתי את היד לקחת את המגבת. היא החזיקה אותה ביד. "אכפת לך שאני אדבר עם דינה? אתה יודע שלבעלה יש עסק למחשבים, אולי יש לו משהו בשבילך, לא?"

"לא יודע מה להגיד לך. אם זה נראה לך בסדר."

היא התלבשה ויצאה מהבית. כשעמדה ליד הדלת אמרה: "אני חוזרת מאוחר. צילצלו מהמכון וביקשו שאני אשאר עד לסגירה כי אחת הבנות חולה." היא נישקה אותי ואז הוסיפה, "תנסה לסדר את הבלגן בסלון, טוב? ואולי גם תארגן לנו משהו לאכול לערב?"

אשתי עובדת במכון קוסמטיקה בקניון בצפון העיר. היא מומחית לטיפולי פנים ואפילציה, שזה הורדת-שיער-לצמיתות-במחט-חשמלית, אבל פעם שמעתי אותה מדברת עם חברה בטלפון ואומרת לה שזה מגעיל אותה. הכנתי שהיא מדברת על העבודה שלה. יכולתי לדמיין על מה היא מדברת, אבל בעצם, אני לא מבין בעניינים כאלה.

גדליה מטפל באופל שלנו כבר שלוש שנים, ואשתי אומרת שהוא נראה טיפוס אמין ושנחנו כבר לא צריכים לחפש מוסכניק אחר. המוסך שלו נמצא בדרום העיר, וכשנכנסתי, הסתובבתי קצת בין המכוניות. חנו שם שני ג'פים ושלוש מכוניות, אחת מהן מפורקת לגמרי ולא נראה לי שהיא עומדת לחזור לכביש בקרוב. רצפת המוסך היתה שחורה, וסוליות הנעליים שלי נדבקו אליה כמו אל מסטיק.

"יש כאן מישהו?" שאלתי.

הראש של גדליה הציץ מחלון המשרד. היו לו פנים מאורכות וכהות, וכיפה שחורה כיסתה כמעט את כל הראש שלו.

"אהלן", אמר, ואז קרא בשמי. "בוא, תיכנס."

נכנסתי למשרד וגדליה טפח לי על השכם. "איפה האוטו? תקוע?"

"לא, הוא דווקא בסדר, סוחב."

"ברוך השם", הוא שקע בדפרוף בפנקס הקבלות.

המשרד היה למעשה חדר קטנטן במרכז המוסך. הצבע הלבן של הקירות התקלף וחשף תחתיו שאריות צבע ורוד. לא ידעתי מי יכול להחזיק משרד ורוד במוסך כזה. על אחד הקירות היה תלוי לוח שעם גדול, עליו התנוססו עשרות פתקים וכרטיסי ביקור מכוסים אבק. על קיר אחר היו תלויים שני לוחות שנה: אחד של פלייבוי משנת 1992, פתוח בנערת פלייבוי של חודש מאי, והשני של ש"ס משנת תשס"א.

גדליה הרים את הראש והסתכל עלי. "אז מה? אל תגיד לי שקפצת לקפה..." הוא צחק בקול רם. יכולתי לראות שיש לו רק שתיים-שלוש טוחנות בכל לסת.

התיישבתי על השרפרף שעמד בסמוך לקיר. "אני מחפש עבודה. חשבתי אולי יש לך כאן משהו..."

הוא התקרב אלי. "מה אתה יודע לעשות?"

"תראה", התרוממתי מהשרפרף. "עברתי פעם במוסך. כמה חודשים, חודשיים-שלושה."

"אצל מי?"

"ירון ואבא שלו, חיליק, אני חושב."

הוא הינהן. "מכיר, מכיר. מבת ים."

"וחוץ מזה הייתי בטנקים בצבא, וכל זה. בכלל, אני יכול ללמוד כל מה שאתה רוצה." לא האמנתי שאמרתי את זה. אבל הייתי בלי עבודה כבר כמה חודשים והפה שלי אמר מה שאמר.

"עלא-כיפק", טפח לי שוב על השכם. "אני דווקא מחפש כאן מישהו שאני יכול לסמוך עליו." הוא כרך את זרועו סביב הכתפיים שלי והוביל אותי אל מחוץ למשרד. כשיצאנו הרים את היד הפנויה שלו, הצמיד את האצבעות השחורות למזוזה שעל

המשקוף, ואז קירב את אצבעותיו לשפתיים שלו ונישק אותן. "אני נמצא כאן רק עם אמנון. החשמלאי. ורווקא נכנסת לי עבודה, יתברך שמו. מתי אתה יכול להתחיל?"

"לא יודע, אמרתי. "מחר. היום. מתי שתגיד."

"היום זה טוב. תכף תיכנס לי אמריקאית שמונים ותשע אחרי תאוונה. האשה נכנסה

במשאית חונה, "צחק. "לך תבין נשים..."

הוא נתן לי סרב כל כחול והסתובב אתי במוסך, הראה לי איפה הוא מאפסן כל דבר. באחת-עשרה וחצי נכנסה האמריקאית. היא נראתה רע, אבל התנגנה בתוכה מזויקה קלאסית נעימה. גדליה ניסה לפתוח את דלת הנהג שהתעקמה בתאוונה וביקש ממני לעזור לו. הטייפ ניגן בלי הפסקה והוא התעצבן, לחץ על הכפתור וכיבה אותו. אחר כך הוריד מהאמריקאית את מכסה המנוע והצצנו פנימה.

כשעבדתי על האמריקאית, גדליה עמד בצד והציץ עלי. זיעה כיסתה את המצח שלי, זחלה על הצוואר, זלגה לתוך הסרב. בשעה חמש וחצי התקשרתי לאשתי. אמרתי לה שצץ פתאום משהו ושאוּלי אני אתעכב.

בסוף היום גדליה לקח אותי למשרד. "היית על-אכִיפק, בוא. אני רוצה להראות לך משהו."

הוא הוריד פתק מלוח השעם והראה לי אותו. היתה שם רשימה של שישה-שבעה שמות ומספרי טלפון. "אתה רואה, אלה? אלה אנשים כמוך, בחורים טובים, שרוצים לעבוד. אני מנסה, ומי שהכי טוב, יישאר." הוא נראה מרוצה מעצמו. "אני אתקשר אליך מחר-מחרתיים בעזרת השם, ונדרב, בסדר?"

שתקתי. לפני שיצאתי מהמוסך העפתי מבט נוסף על האמריקאית. המנוע שלה היה מפורק, ושתי הדלתות הקדמיות שכבו הפוכות על רצפת המוסך כמו גופות בשרה קרב. הכנסתי את הראש שלי פנימה וראיתי את הטייפ. הושטתי את היד ושלפתי אותו החוצה.

למרות שעת הערב המאוחרת האוויר בחוץ היה עדיין חם, חם מאוד, כליכך חם ומעיק שכשנכנסתי הביתה מיד פתחתי את כל החלונות. יכולתי לראות מחלון חדר השינה את הברוש שבחצר הבניין מתחנן למעט רוח. יצאתי משם ונכנסתי לסלון, ואז דחפתי את הטייפ מתחת לספה. נכנסתי למקלחת וקירצפתי את הידיים והזרועות, כל מה שאפשר היה לקרצף, ועוד פעם קירצפתי אותם, אבל נשארה לי הרגשה מזודה בגוף.

הורדתי את הצלחות והכוסות מהארון וסידרתי אותן על השולחן. הוצאתי אוכל מוכן מהפריזר והכנסתי למיקרוגל. התחלתי לחתוך ירקות לסלט כשאשתי נכנסה הביתה.

"אני גמורה," היא חיבקה אותי מאחור. הידיים שלה נפגשו על הבטן שלי ושיחררתי

אנחה קטנה.

בזמן שאכלנו שאלה אותי מה עשיתי היום. אמרתי לה ששום דבר מיוחד. היא לא אמרה כלום, ואז הסתכלה על הידיים שלי. הן בערו מרוב קרצופים.
"עבדתי קצת אצל גדליה."

היא הרימה את כפות הידיים שלי מול עיניה ובחנה אותן. "אז אתה מתחיל לעבוד שם?" היא טיילה באצבע שלה אחר הנימים השחורים שנמתחו בתוך העור הארום שלי.

"יש לו עוד אנשים, הוא הראה לי רשימה," אמרתי. "אבל דווקא הלך לי טוב שם."
"כמה הוא שילם לך?"

"כלום. הוא אמר שידבר אתי."

היא שמטה את הידיים שלי על השולחן, התרוממה והסתובבה הלך ושוב במטבח. "בחיי, אני לא מאמינה. איך אתה נותן לזה לקרות? אני בטוחה שהוא לא ימצא עובד יותר טוב ממך. הרי אתה בכלל, הרי אתה כבר לא עושה דברים כאלה, אתה הרבה יותר, הוא היה צריך לדעת מזה. היית צריך להגיד לו..."
"מה כבר יכולתי להגיד לו?"

תמיד מלחיץ אותי כשהיא מתחילה להסתובב ככה במטבח.

"הו, הו, הרבה דברים. שהיית בלבנון וכל זה, שעבדת במחשבים, שאתה לא, לא סתם אחר...". פתאום היא התבוננה בי והמבט שלה היה עמוק כל-כך שלרגע נראתה כאילו באה ממקום אחר. "אבל אתה שתקת, נכון?"

סידרנו בשקט את המטבח.

"אני חושבת שזה מספיק לי," אמרה. "נורא חם. אני ממש נחנקת."

"אפשר להשאיר הכל פתוח בלילה," אמרתי לה. אבל היא לא ענתה.

היא יצאה לחדר השינה וסגרה את הדלת. חלפו כמה דקות עד שפס האור שמתחת לדלת חדר השינה נעלם. ניגשתי לספה, כרעתי על הרצפה ומשכתי משם את הטייפ. בדקתי אותו מכל הכיוונים. זה היה טייפ ישן, לפחות בגיל המכונית. לא ידעתי מה אני צריך לעשות אתו אז שוב דחפתי אותו מתחת לספה.

התיישבתי והדלקתי את הטלוויזיה. שידרו תוכנית בה מבקשים המשתתפים לשנות את המראה של בן הזוג שלהם. היה שם זוג אחד: לא רזים במיוחד, לא צעירים במיוחד, לא מכוערים במיוחד, שום דבר מיוחד, פשוט אנשים. האשה ביקשה מהמנחה שכן הזוג שלה ייראה כמו בראד פיט. הוא ביקש שהיא תיראה כמו הזמרת מרונה. אם הייתי מסתכל בתוכנית ביום אחר, בטח הייתי קורא לאשתי שתשב לידי. אבל באותו ערב לא הרגשתי שאני מסוגל לזה.

המנחה הביטה במבט רציני בשני האנשים האלה ואז אמרה: "קדימה!" פתאום זינקו

על הבמה חמישה אנשים בחלוקים ירוקים ומכשירים וטיפלו בשניים. תוך עשרים דקות הם נראו כמו שכפול צבעוני של עצמם.

כשנכנסתי למיטה אשתי מילמלה משהו. שכבתי על הגב ועצמתי את העיניים, שוקע לתוך חלום: בראד פיט נוהג באמריקאית שמונים ותשע כשמדונה יושבת לידו, השיער הבהיר שלה מתבדר ברוח. האמריקאית עדיין נראית רע, רע מאוד. הטייפ חסר ובמקומו פעור שם חור שחור גדול. הם נוסעים לאט לאורך הטיילת וכל האנשים מסביב מנופפים להם לשלום. פתאום, המנחה מזנקת מהמושב האחורי ואומרת להם: אני פיה! אני פיה! מדרנה רוצה להיות בטוחה בכך, אז היא מושכת למנחה באוזניים. "הו, את באמת פיה," היא אומרת לה, מאושרת. ואז, המנחה-פיה שואלת את בראד שאלות אינטימיות ומבטיחה שאם יענה עליהן נכון יוכל לקבל כל מה שהוא רוצה. אבל קודם לכן היא אומרת לו שהוא יכול לבחור אם לענות או לא, ובראד קורץ ואומר שהוא מוכן לדבר על ה כ ל.

בלילה אשתי דחפה את המרפק שלה בבטן שלי עד שהתעוררתי.
"מה?"

"אתה לא מפסיק לדבר, בחיי, אני משתגעית." הגבות שלה התכווצו כשאמרה את זה.

"אני לא יודע מה להגיד לך."

"אני אפילו מתביישת להגיד לך איזה דברים אמרת. זה היה נורא." היא פרצה בבכי. חיבקתי אותה וליטפתי את השיער שלה. ניסיתי לחשוב על מה יכולתי לדבר. "את רוצה לדבר על זה?"

היא הנידה ראשה מצד לצד. משכתי טישו מהקופסה שעל השידה ונתתי לה, והיא לקחה אותו בלי להרים את המבט אלי וקינחה ברעש את האף.

"אני כלייך מתביישת, תגיד לי שאתה לא מתכוון לזה."

לא ידעתי מה אני צריך להגיד לה עכשיו. "אני לא יודע מה זה 'זה'."

"אתה רואה? אני מתביישת." היא שוב פרצה בבכי.

הושטתי לה עוד טישו והיא קינחה את האף. היא מסרה לי את הטישו המשומש והנחתי אותו על השידה. יצאתי מהמיטה והסתכלתי מהחלון החוצה. התחילה לנשוב רוח חמה, מסוג הרוחות שמעיפות בדרך את הכל.

"תראי, אמרתי לך." התחילה רוח.

היא משכה באף, זקפה את גבה והסתכלה גם היא מהחלון. יכולתי לשמוע את השריקה של הרוח – ססס...ססס... – כמעט בלתי מורגשת. הברוש קיפל את הצמרת שלו עם כיוון הרוח, ואשתי עצמה את העיניים. הבטתי בה וחשבתי שאולי היינו יכולים לעשות יחד סיבוב באמריקאית. נכנסתי למיטה והנחתי את הראש על הבטן שלה.

בבוקר התעוררתי כשהראש שלי עדיין צמוד לבטן שלה. יצאתי בשקט מהמיטה והכנתי קפה. משכתי את הטייפ מתחת לספה, שלפתי ממנו את הקלטת והכנסתי אותה למערכת שלגו. בבת אחת שטפה המוסיקה את כל הבית. לקחתי את הטייפ והנחתי אותו ליד דלת הכניסה.

נכנסתי לחדר השינה עם מגש ועליו שני ספלי קפה וצלוחית של עוגיות תמרים שאשתי אוהבת, והערתי אותה. היא התיישרה, לקחה את אחד הספלים והחזיקה אותו בין כפות ידיה.

"אין לי חשק לצאת מהמיטה, אני מתחילה היום רק בשתיים עשרה. נראה לי שאני אמשך לישון." פתאום עשתה תנועה כזאת עם הראש, "מה זה?"
"לא יודע, היה כתוב על זה שופן. מוזיקה נעימה, לא?"

"זה ממש עושה לי חשק להישאר במיטה," היא מתחה את הרגליים שלה מתחת לשמיכה. "ומה אתך?"

"אין לי משהו מיוחד לעשות היום." חשבתי אולי הייתי צריך להגיד לה משהו על הטייפ, אבל הרגשתי שזה יכול לחכות. נכנסתי למיטה, סמוך אליה, והתכסיתי בשמיכה. אחר כך כיסיתי גם את הראש שלי.

"אולי אני אשאר כאן קצת," אמרתי. הכל היה שחור מתחת לשמיכה. שחור ואפל וסמיך וזה עטף אותי וזחל לתוכי. התרוממתי בבת אחת והשמיכה עפה מעלי. אשתי פרצה בצחוק.

"אתה כמו פנתר," היא צחקה, היא צחקה וכל הגוף שלה צחק יחד אתה. "אתה הפנתר שלי. מה אתה הולך לעשות לי?"

רציתי להגיד לה משהו, אבל לא יכולתי. חיבקתי אותה חזק חזק, מנסה לתרגם למלים את הדבר השחור האפל הזה.